

▶ 10 Junio, 2018

CRÍTICA DE CLÀSSICA

El diàleg

Berliner Philharmoniker

Director: Simon Rattle
Lloc i data: Cicle BcnClàssics.
 Palau de la Música (8/VI/2018)

JORGE DE PERSIA

No és fàcil començar aquestes consideracions, després de gairebé tres hores intenses de música d'alt nivell... perquè, a més, a la pausa del concert, i després d'haver escoltat *Tanz auf dem Vulkan*, de Jörg Widmann, i la *Sinfonia núm. 3* de Witold Lutoslawski, tothom semblava encantat. Músiques dels segles XX i XXI (!) excel·lents, i amb una interpretació al seu nivell. La realitat desmenteix el supòsit que hi ha camps vedats i la bellesa (un dels misteris de la raó) sempre captiva. És un concepte que marca la cultura d'Occident, com també el del diàleg, el del canvi d'idees, el de no donar per acceptat res a priori. I aquest sembla que ha estat l'argument central d'aquesta proposta de sir Simon Rattle a l'últim concert de la gira amb l'orquestra de la qual és titular des del 2002 i amb

la qual tan sols li queda algun compromís per deixar la seva responsabilitat. A l'esdeveniment hi van ser presents el president Torra i el comissionat de Cultura Subirats.

Semblava que en el comiat hi havia emoció, agraïment del director cap als solistes de la seva orquestra i, sobretot, emoció i compromís en la imponent versió de la *Primera Sinfonia* de Johannes Brahms. A mesura que avançava la simfonia subratllava com a substancial en interpretació el segon moviment, després també el tercer, o parts del quart..., en la conclusió que en tots hi va haver un exercici d'art, una cosa singular que fa d'aquesta orquestra –amb aquest director, esclar– una de les més importants del món. Perquè és un organisme vital, que no dona res per resolt fins que ho ha aconseguit. Hi ha la tasca del grup de contrabaixos en el segon temps, la limpidesa i bellesa de so i fraseig de solos de clarinet i oboè, o de trompa, i les flutes. I què es pot dir de l'exercici magistral de tensió, amb el batec del timbal al començament i la corda sense forçar el so. I parlant de matisos, una

MONIKA RITTERSHAUS

Simon Rattle dirigint la Filharmònica de Berlín ahir al Palau durant l'últim concert de la seva gira

veritable antologia en el fraseig, en les respiracions, un veritable exercici de cambra portat a una gran orquestra en què preval el diàleg. Rattle no marca implacable, porta un ritme interior propi de l'obra, dialoga amb els instruments, subratlla la tensió en les frases i l'expressió puntual, sembla que s'hagi d'ocupar de les dinàmiques, que sorgeixen gairebé espontànies en el grup.

L'obra de Widmann que va

obrir el programa, exuberant, treballa amb un notable contrapunt tímbric, desplaçaments sonors en l'espai i amb glissandi, i imposa el component rítmic en un aparent, de vegades, caos sonor intel·ligentment construït. Això, per una orquestra propietària de la brillantor i la qualitat del so. Una cosa que també –i en això hi ha la intel·ligència del programa de Rattle– va ser substancial en la *Sinfonia* de Lutoslawski, obra

magistral en l'espacialitat tan ben realitzada per la corda, mestre en el contrapunt i el treball de textures.

Tota aquesta festa va tenir un prelude al Petit Palau amb una formidable feina de l'Orfeó, Cor de Cambra i Cor Jove i grup de metalls i timbal, dirigits aquest cop per Rattle, amb versions singulars d'obres de Casals, o l'expressiva música de Purcell i Vaughan Williams. L'enhorabona.●